

Sygn. akt **I 1 C 626/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: st. sekr. sąd. Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W.**

przeciwko **A. P.**

o zapłatę

I oddala powództwo;

II obciąża powoda kosztami postępowania uznając je za uiszczone.

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w repertorium C
2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

W dniu 19 kwietnia 2012 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. P. o zapłatę kwoty 1.058,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że przedmiotem żądania pozwu jest należność wynikająca z umowy ubezpieczenia obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, potwierdzonej dokumentem ubezpieczeniowym, tj. polisą o nr (...). Nadto powód podał, że przedmiotową wierzytelność nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 29 marca 2010 r. z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w S..

/pozew – k. 3-5/

W dniu 28 maja 2012 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 655357/12, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty w (...) z dn. 28.05.2012 r. – k. 5v/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia.

/sprzeciw od nakazu zapłaty w (...) k. 8-9/

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Gdyni – wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości.

/postanowienie z dn. 16.01.2019 r. – k. 16-16v/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. P. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w S. umowę ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego – C. (...) o nr rejestracyjnym (...) i nr VIN (...) na okres od dnia 15 października 2008 r. do dnia 15 października 2009 r. Umowa została potwierdzona polisą o nr (...). Wysokość składki została ustalona na kwotę 1.513 zł i miała zostać zapłacona w dwóch ratach, każdej w kwocie 756,50 zł. Pierwsza rata została opłacona, druga zaś miała zostać opłacona do dnia 16 marca 2009 r.

/niesporne, nadto – vide – wydruk polisy ubezpieczeniowej o nr (...)/

W dniu 29 marca 2010 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w S. a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarta została umowa o nr (...) dotycząca przeniesienia wierzytelności przysługujących (...) S.A. wobec dłużników z tytułu niezapłaconych składek ubezpieczeniowych, wynikających z zawartych umów obowiązkowych ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów.

/niesporne, vide – kopia umowy przelewu wierzytelności z dn. 29.03.2010 r. – k. 25-25v/

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na w/w dowodach z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, które nie budziły zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, tym bardziej, że żadna ich moc dowodowa nie była negowana, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty złożone w sprawie nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy nowych istotnych okoliczności.

Powód domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty wskazanej w pozwie powoływał się na umowę ubezpieczenia OC zawartą między pozwaną a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w S. oraz wskazywał, że wierzytelność dochodzoną pozwem z tytułu w/w umowy nabył na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 marca 2010 r. zawartej z pierwotnym wierzycielem.

Pozwana w sprzeciwie od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia wskazać należy, iż w ocenie Sądu zasługuje on na uwzględnienie.

Dochodzone przez powoda roszczenie, wynikające z umowy o ubezpieczenia stało się bowiem wymagalne – zgodnie z treścią wydruku polisy załączonej do pozwu – w dniu 16 marca 2009 r. (termin płatności drugiej raty składki). Zgodnie zaś w brzmieniu zdania pierwszego art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Skoro więc bieg okresu przedawnienia rozpoczął się w dniu 16 marca 2009 r., to skutek w postaci przedawnienia przedmiotowego roszczenia nastąpił z dniem 16 marca 2012 r. Pozew w przedmiotowej sprawie został zaś wniesiony w dniu 19 kwietnia 2012 r., a więc już po upływie trzyletniego okresu przedawnienia, określonego w art. 819 § 1 k.c., który stanowi, że roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. W tym stanie rzeczy w dacie wniesienia pozwu roszczenie nim objęte było już przedawnione. Z brzmienia art. 117 §1 k.c. wynika bowiem, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Przedawnieniu uległo także roszczenie o zapłatę przez pozwaną odsetek w uregulowaniu należności

głównej. W tym zakresie Sąd podzielił w całości uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. (wydaną w sprawie III CZP 42/04, a opublikowaną w OSNC 2005/9/149), zgodnie z którą roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. Ze względu na akcesoryjność roszczenia o odsetki za opóźnienie przedawnia się ono bowiem w takim terminie jak roszczenie o niespełnione we właściwym czasie świadczenie pieniężne.

Uwzględniając wpływ okresu przedawnienia w niniejszej sprawie Sąd miał na względzie również brzmienie wprowadzonego do porządku prawnego z dniem 9 lipca 2018 r. art. 117 §2¹ k.c., który stanowi, iż: „Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.”. Przepis ten znajdował w niniejszej sprawie bezpośrednie zastosowanie z uwagi na regulację art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Przywołany przepis art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej stanowi bowiem, że: „Roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”. Jak wynika z uzasadnienia tej ustawy celem zmian wprowadzonych tą nowelizacją jest: „(...) zaostrenie reżimu przedawnienia roszczeń przysługujących przedsiębiorcom wobec konsumentów przez związanie z upływem terminu przedawnienia – z mocy samego prawa – skutku w postaci niemożliwości skutecznego zaspokojenia roszczenia.”. W konsekwencji „(...) w przypadku roszczeń przysługujących przeciwko konsumentowi już z chwilą upływu terminu przedawnienia następowałoby przekształcenie roszczenia w zobowiązanie niezupełne (naturalne), a zatem powstaje niemożność jego przymusowej realizacji.”. I dalej: „(...) art. 117 §2¹ k.c. przesądzi zatem, że ustawowym skutkiem upływu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi będzie przekształcenie tego roszczenia w zobowiązanie naturalne. Z tą chwilą, z mocy samego prawa, będzie następować niemożność przymusowej realizacji roszczenia, czyli niemożność jego dochodzenia przed sądem.”.

W tym stanie rzeczy przedmiotowe powództwo zostało oddalone jako przedawnione w oparciu o przepis art. 117 §21 k.c. w zw. z art. 118 k.c. – wobec uwzględnienia okoliczności, iż przedmiotową umową ubezpieczenia pozwany związany był jako konsument.

O kosztach procesu w pkt. II sentencji Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. i uznając powoda za stronę przegrywającą postępowanie obciążył go kosztami procesu, uznając je za uiszczone w całości.